

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.116/2024/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes jogi képviselője:	Ügyvldi Iroda1 (felperesi képviselő címe eljáró ügyvéd: dr. Dobrossy István Jenő)
Az alperes:	Hajdú-Bihar Vármegyei Rendőr- főkapitányság (4024 Debrecen, Kossuth utca 20.)
Alperes jogi képviselője:	dr. Rásó Orsolya kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	szolgálati juttatás tárgyában indult közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	helység1 Törvényszék 8.K.700.707/2023/10. számú ítélete

Í t é l e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 174.000 (százhetvennégyezer) forint elsőfokú és 87.000 (nyolcvanhétezer) forint másodfokú perköltséget.

Az elsőfokú és fellebbezési eljárásban felmerült illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az 1999. július 1. és 2022. november 1. napjai közötti időszakban létesített jogviszonyt az alperessel; az alperes vezetőjének szám1 számú személyi állományra vonatkozó kinevezési parancsa alapján 2014. augusztus 1. napjától a Igazgatóság1 Osztály1 Alosztály1án kiemelt főnyomozó beosztásban teljesített hivatásos szolgálatot.

[2] Az alperes vezetője, mint a fegyelmi jogkör gyakorlója a 2021. szeptember 8. napján kelt határozatszáml számú határozatával a felperessel szemben a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 181. § (1) bekezdése alapján a belügyi szervek gépjármű szabályzatáról szóló 20/2015. (VII. 31.) BM utasítás 19. § h) és i) pontjaiban, 23. § (2) bekezdésében és a Rendőrség Gépjármű Szabályzatáról szóló 10/2016. (IV. 25.) ORFK utasítás 25., 97. és 98. pontjaiban meghatározott kötelezettség megszegésével megvalósított fegyelemsértés megalapozott gyanúja miatt fegyelmi eljárást rendelt el, amit a helységi Regionális Nyomozó Ügyészségen szám2 számon szolgálati visszaélés büntetében indított büntetőeljárásban hozott jogerős döntés meghozataláig a Hszt. 198. § (2) bekezdés c) pontja szerint felfüggesztett.

[3] A felperes 2022. augusztus 31. napján – a fegyelmi eljárás elrendelésének és felfüggesztésének hatálya alatt – elsődlegesen a hivatásos szolgálati jogviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetését kérte, másodlagosan – a munkáltatói egyetértés hiányában – a lemondási szándékát jelezte a vezetője felé.

[4] A jogviszony – a közös megegyezésre tett felperesi ajánlat visszautasítása miatt – lemondás folytán, az Országos Rendőr-főkapitányság vezetőjének (a továbbiakban: ORFK vezetője) 2022. október 30. napján kelt parancsa alapján 2022. november 1-jei hatállyal megszüntetésre került, amelynek jogkövetkezményeként az alperes vezetője a szám3 számú parancsával a fegyelmi eljárás 2022. november 2. napján történő megszüntetéséről rendelkezett.

[5] Az alperes vezetője 2022. január 13. napján a szám4 számú személyi állományra vonatkozó parancsával értesítette a felperest, hogy a fegyveres és a rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálat elismerése céljából megállapított szolgálati juttatásról szóló 712/2021. (XII. 20.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kr.) 4. § a) pontja, 7. § b) pontja és 9. § (1) bekezdése alapján – Magyarország biztonsága érdekében végzett munkája elismeréseként – egyszeri szolgálati juttatásra való jogosultságát – a 2021. december 31-i távolléti díj és 10% kiegészítő juttatás együttes összege hatszorosának megfelelő mértékben – 3.481.980 forint összegben megállapította. A parancsban rögzítésre került, hogy a szolgálati juttatás kifizetésére a Kr. 3. § (4) bekezdése, 6. § (1) bekezdés c) pontja, (3) bekezdése

értelmében 2022. február 15. napjáig kerülhet sor, amennyiben a fegyelmi eljárás nem jogviszony megszűntetéssel zárult, továbbá a felperes fegyelmi büntetés vagy fenytés hatálya alatt nem áll. Az alperes a fent megjelölt határnapig a szolgálati juttatást a felperes részére nem fizette meg.

[6] A felperes munkáltatói mulasztásra hivatkozással a Hszt. 267. §-a alapján szolgálati panaszt terjesztett elő, amellyel az alperes vezetője nem értett egyet; azt az ORFK vezetőjéhez felterjesztette, aki a határozatszám2 számú határozatával a panaszt elutasította. Döntését azzal indokolta: bár a felperes a jogviszonyának 2021. december 31-i fennállására tekintettel a szolgálati juttatásra jogosultságot szerzett, a Kr. 6. § (1) bekezdés c) pontja alapján kifizetést korlátozó ok állt fenn.

A kereset és a védírat

[7] A felperes pontosított keresetében az alperest bruttó 3.481.980 forint szolgálati juttatás és annak 2022. november 16. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Kereseti érvelése szerint az egyszeri szolgálati juttatás megfizetését kizáró feltétel a lemondására tekintettel megszűnt; a jogviszonya megszűntetését követően fegyelmi eljárás hatálya alatt nem állt; az alperesnek vele szemben elszámolási kötelezettsége keletkezett.

[8] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte. Hivatkozása szerint a Kr. szellemiségéből következik, hogy a kizáró és korlátozó intézkedések az állományban lévők vonatkozásában értelmezhetők; a felperes a jogviszonyát maga szüntette meg, illetményre, ezáltal az egyszeri szolgálati juttatásra sem vált jogosulttá.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest – késedelmi kamattal növelten – a kereseti kérelemnek megfelelő bruttó 3.481.980 forint szolgálati juttatás megfizetésére kötelezte. Döntését a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 266. § (1) bekezdésére, a Hszt. 84. § (1), (2) bekezdéseire, 99. § (1) bekezdésére, 163. § (5) bekezdésére, 198. § (2) bekezdés c) pontjára, (3) bekezdésére, 210. § (1) bekezdésére, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:48. § (1) bekezdésére, a Kr. 1. § b) pontjára, 2. §-ára, 3. § (1) bekezdésére, 4. § a) pontjára, 6. § (1) bekezdés c) pontjára, (3) bekezdésére, 7. § b) pontjára, 10. § (1) bekezdésére alapította. Megállapította, hogy az alperes kizárólag a kereset jogalapját vitatta; a szolgálati juttatás összecszerúsége a jogvita tárgyát nem képezte. Rögzítette, hogy a perben nem volt vitatott, hogy a felperes 2021. december 31. napján 3 év folyamatos jogviszonnyal rendelkező hivatásos szolgálatot ellátó személynek minősült; a büntetőeljárás, fegyelmi eljárás nem a

jogviszonyának megszüntetésével zárult; a lemondása folytán fegyelmi büntetés vagy fenyítés hatálya alatt nem állt. Mindezekre tekintettel az alperes a felperes részére a szolgálati juttatást a korlátozó ok megszűnését követő hónapra járó illetménnyel együtt köteles megfizetni. Hivatkozása szerint az alperes a fegyelmi eljárást nem volt köteles felfüggeszteni; annak lefolytatására kizárólag azért nem került sor, mivel a felfüggesztés lehetőségével élt; ami a felperes terhére nem értékelhető.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen feltárta, azonban az ítéleti következtetését téves jogszabályértelmezéssel vonta le, ami a Kr. 1. §-ával, 2. §-ával, 6. § (1), (3) bekezdéseivel ellentétben áll. Utalt a Fővárosi Ítéltábla által azonos tárgykörben hozott 3.Kf.700.149/2023/4. számú jogerős ítéletre. Kiemelte, hogy a perbeli jogintézmény bevezetésével a jogalkotó célja az állománymegtartás volt, a hivatásos szolgálatot ellátó személyek Magyarország biztonsága érdekében végzett munkájának elismerése, egyfajta jutalom a szakszerűen, példásan, kételymentesen ellátott szolgálatért, amelynek kifizetésére kétség esetén kizárólag az ok tisztázását követően kerülhet sor. E céllal összeegyeztethetetlen lenne, ha az állomány azon tagja is elismerésben részesülne, akivel szemben tisztázandó jogsértés miatt fegyelmi eljárás van folyamatban vagy aki a fegyelmi eljárás lezárása előtt, a tények tisztázását megelőzően a jogviszonyát lemondással megszünteti. Mindez a jogalkotói szándék rendszertani, nyelvtani értelmezéséből is fakad. A jogalkotó ugyanis akkor tekinti a hivatásos állomány tagját fegyelmi büntetés hatálya alatt nem állónak, egyben a szolgálati juttatás jogosultjának, ha ellene fegyelmi eljárás nem indult, az a felelőssége megállapításának hiányával zárult vagy a kiszabott fenyítés hatálya már letelt. Egy le nem folytatott és ekként érdemben le nem zárult, csak eljárásjogi okokból – lemondás folytán – megszüntetett fegyelmi eljárás a szolgálati juttatás kifizetéséhez kapcsolódó jogalkotói célt nem teljesíti. Ezt igazolja a jogszabály megszorító nyelvtani értelmezésére következtetni engedő „ebben az esetben” megfogalmazás is. Mindezekre tekintettel a munkáltatónak a hivatásos szolgálatot „el nem látó” felperes javára a szolgálati juttatás kifizetésére kötelezettsége nem keletkezett.

[11] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból konzekvens és megalapozott következtetéseket vont le; döntése a vonatkozó jogszabályokkal is összhangban áll. A perbeli tényállás a Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.149/2023/4. sorszámu jogerős ítéletében szereplő tényállástól eltér, melynek következtében a hivatkozott jogerős határozat a perbeli jogvita eldöntése során irányadó jelleggel nem bír; az abban foglalt jogértelmezés még abban az esetben sem lenne irányadó, ha a tényállás-azonosság megállapítást nyerne, tekintettel arra, hogy a Kp. határozatokról szóló harmadik része a Pp. alkalmazására utaló normát nem tartalmaz, ezért a Pp. 346. § (5) bekezdése szerinti korlátozott precedensrendszer sem érvényesül. Hivatkozott arra, hogy a Hszt. 195. § (3) bekezdése értelmében a vele szemben 2021. szeptember 8. napján indított fegyelmi eljárást az alperesnek legkésőbb 2021. november 7. napjáig le kellett volna zárnia; az a Hszt. 198. § (2) bekezdése értelmében és a kialakult bírói gyakorlatot is figyelembe véve a büntetőeljárással párhuzamosan is lefolytatható lett volna; felfüggesztése nem volt indokolt. Az így kialakult függő helyzet a

szolgálati juttatás és egyéb járandóságok kifizethetőségét megakadályozta. Megjegyezte, hogy az általános eljárásjogi dogmatika – összhangban az Alaptörvény XXIV. cikkében foglaltakkal – is azt igazolja, hogy az eljárást észszerű időn belül be kell fejezni. Az elsőfokú bíróság az ítéletének [20] bekezdésében a Kúria Kfv.II.37.705/2020/4. számú végzésére hivatkozva rámutatott, hogy az Alaptörvény 28. cikke a jogalkalmazó számára kötelezővé teszi, hogy a jogszabályok szövegét elsősorban annak céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék; a Kr. vonatkozásában azonban csak annak szövege vehető figyelembe. A Kr. 6. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban taxatív felsorolt korlátozó okok között pedig nem lelhető fel olyan rendelkezés, amely a hivatásos szolgálatot ellátó jogviszonyának közös megegyezéssel vagy lemondással történő megszüntetését korlátozó okként rögzítené.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[12] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – alapos.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság döntését az irányadó és helyesen felhívott jogszabályi rendelkezésekre alapította, az ítéletének jogi indokolásában megjelenő téves okfejtésével azonban nem értett egyet. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[14] Az ítéltábla előjáróban rögzíti, hogy perbeli esetben a fegyelmi eljárás felfüggesztésének jogszerűsége nem képezhette felülbírálat tárgyát. A felperes az egyszeri szolgálati juttatás kifizetése érdekében kizárólag marasztalási keresetet terjesztett elő, mely tekintetében az alperes fegyelmi eljárással összefüggő előzményi cselekményeinek (eljárás megindítása, felfüggesztése, megszüntetése) jogszerűsége nem, pusztán azok felperesi igényre való joghatása volt vizsgálható. Mindebből következően az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás, fegyelmi eljárás folyamatban létét, valamint az utóbbi felfüggesztésének tényét vizsgálva, helytállóan rögzítette az eldöntendő kérdést, miszerint a perben arról kellett állást foglalnia, hogy a hivatásos állományú felperessel szemben 2021. december 31. napján olyan fegyelmi eljárás volt-e folyamatban, ami a jogviszonya megszűnésével/megszüntetésével zárult, tehát esetében a szolgálati juttatás kifizetését korlátozó ok fennállt-e; végkövetkeztetése azonban téves jogszabályértelmezésből fakadt.

[15] A Kr.-hez indokolás nem tartozik, azonban az egyik jogalkotói célja – a 3431/2022. (X. 21.) AB végzés indokolása [10] bekezdésében felidézett belügyminiszteri jogi-szakmai álláspont (*amicus curiae* beadvány) szerint – az állománymegtartás, a rendvédelmi szervnél való további szolgálat ösztönzése. Eszerint a szabályozás egészéből egyértelműen kiolvasható az a jogalkotói szándék, hogy a szolgálati juttatásnak nem csupán, illetve nem elsősorban a hosszabb ideje történő szolgálatteljesítés elismerése a célja, hanem az állománymegtartás, a rendvédelmi szervnél való további szolgálat ösztönzése is. Emiatt a jogalkotó nem kívánta a

szolgálati juttatást – differenciálás nélkül – minden hivatásos szolgálatban álló személynek biztosítani.

[16] A hivatásos szolgálatot ellátó személyek foglalkoztatási jogviszonyára vonatkozó jogállási törvények és egyéb jogszabályok a szolgálati juttatással kapcsolatos előírást nem tartalmazzák, a juttatás biztosítása az Alaptörvény valamely rendelkezéséből szintén nem következik kényszerítően, az a jogalkotó saját elhatározásán, az e tekintetben fennálló mérlegelési jogán alapul. A 3073/2021. (III. 4.) AB határozatban az Alkotmánybíróság megállapította a rendvédelmi szerv tagja egyszeri juttatásának *ex gratia* jellegét, amely alapján az Alaptörvényből az ilyen egyszeri juttatásokra, mint igényjogosultságra vonatkoztatható alkotmányos alanyi jog nem vezethető le.

[17] A Kr. 6. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy az a hivatásos szolgálatot ellátó személy, a) aki 2021. december 31. napján a próbaidejét tölti, b) aki 2021. december 31. napján fegyelmi büntetés, fenyítés, szolgálati beosztásból vagy pénzügyőr esetén állásából felfüggesztés hatálya alatt áll, c) akivel szemben 2021. december 31. napján büntetőeljárás, fegyelmi eljárás, vagy méltatlansági eljárás van folyamatban, d) aki 2021. december 31. napján kifogástalan életvitel ellenőrzés alatt áll [az a)-d) pont a továbbiakban együtt: korlátozó ok] jogosult a szolgálati juttatásra, de részére a szolgálati juttatás kifizetésére – a (2)-(4) bekezdésben meghatározottak szerint – csak a korlátozó ok megszűnését követően kerülhet sor. A jogalkotó tehát a szabályozásból következően a szolgálati juttatás kifizetésére vonatkozó kógens korlátozó okként nevesítette, akivel szemben 2021. december 31. napján büntetőeljárás, fegyelmi eljárás vagy méltatlansági eljárás van folyamatban.

[18] A Kr. 6. § (3) bekezdése értelmében az (1) bekezdés b) és c) pontjai esetén a szolgálati juttatást abban az esetben kell kifizetni, ha a büntetőeljárás, a fegyelmi eljárás vagy a méltatlansági eljárás nem a hivatásos szolgálatot ellátó személy jogviszonyának megszűnésével zárult, azzal, hogy a kifizetésre akkor kerülhet sor, ha a hivatásos szolgálatot ellátó személy nem áll fegyelmi büntetés vagy fenyítés hatálya alatt. Az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a felperessel szemben a korlátozó ok nem szűnt meg, mivel a fegyelmi eljárást elrendelték, és az a jogviszony megszüntetéséig folyamatban volt. Nyilvánvaló, hogy a jogalkotó a fegyelemsértés elkövetésének gyanúja miatt fegyelmi eljárás hatálya alatt álló hivatásos állományút a szolgálati juttatás tekintetében nem kívánta azonos helyzetbe hozni azzal, aki ellen fegyelmi eljárás nincs folyamatban, hiszen az előbbinél még függő kérdés, hogy az általa elvégzett munka a szolgálati juttatás rendeltetésének, céljának megfelelően elismerendő-e, vagy az érintett olyan vétkes kötelességszegést követett el, ami a szolgálati juttatás kifizetését korlátozza. E függő eljárás jogi sorsát hivatott osztani a függő szolgálati juttatás, a visszatartás – nem az automatikus elvonás – szabályozásával, ezzel a hivatásos állomány tagjának érdekét is védve.

[19] A másodfokú bíróság – a felperesi hivatkozásra figyelemmel – rámutat, hogy a perben megállapított tényállás a Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.149/2023/4. sorszámu – valóban nem precedensképes – jogerős ítéletében szereplő tényállástól ténylegesen eltér, ugyanakkor a Kúria mint felülvizsgálati bíróság jelen perrel azonos tárgyban hozott, és a tényállás

tekintetében kizárólag a jogviszony megszüntetés/megszűnés módja vonatkozásában eltérő, a jogkérdést érintően azonban egyező tartalmú Kfv.III.45.121/2023/7. (BHGY K-KJ-2024-56) számú végzésében egyértelműen akként foglalt állást, hogy amennyiben az alperes a fegyelmi eljárást azért szüntette meg, mert a felperes szolgálati jogviszonya megszűnt/megszüntetésre került (annak jelentősége nincs, hogy pontosan milyen módon), úgy kell tekinteni, hogy az ellene indult fegyelmi eljárás a jogviszonya megszűnésével zárult.

[20] Következésképp tévedett az elsőfokú bíróság, amikor nem tartotta jogszerűnek az alperes azon eljárását, melyben a felperes részére – bár szolgálati viszonya 2021. december 31. napján fennállt, erre tekintettel a Kr. 4. § a) pontja alapján arra jogosulttá vált – a szolgálati juttatást a 6. § (3) bekezdésében írt és a Kúria által a fentiek szerint értelmezett korlátozás folytán nem fizette ki. Az elsőfokú ítélet ezért a Korm. rendelet fellebbezésben megjelölt rendelkezéseit sérti, annak megváltoztatása indokoltá vált.

[21] A Fővárosi Ítéltábla a fentiekben kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109.§ (2) bekezdése alkalmazásával megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

[22] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperes elsőfokú és másodfokú eljárásban felmerült együttes perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) és (5) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjára és (5) bekezdésére figyelemmel állapította meg. A perköltség összegének megállapítása során szem előtt tartotta a pertárgy értékét, az ügy bonyolultságát, az alperes által benyújtott iratok elkészítésének munka- és időigényét. Figyelembe vette, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során 6 oldal terjedelmű védíratot terjesztett elő, valamint, hogy jogi képviselője egy tárgyaláson részt vett. A másodfokú eljárás költségeinél számításba vette a 8 oldal terjedelmű fellebbezés munka-és időráfordítását, a másodfokú eljárás lényegét képező jogkérdés szakmai kidolgozottságát, valamint azt, hogy az érdemi döntését tárgyaláson kívül hozta meg.

[23] A felperes munkavállalói költségkedvezménye révén a feljegyzett, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap után annak 42. § (1) bekezdés a) pontja és 46. § (1) bekezdése szerinti mértékkel számított 208.900 forint elsőfokú és 278.500 forint fellebbezési eljárási illetéket állam általi viseléséről a másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel rendelkezett.

[24] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99.§ (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. október 2.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Ervin s.k.
bíró